

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 07/22587 en 07/22586 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, van 22 juni 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 juni 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, voor zover thans van belang, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 6 juli 2007 heeft de staatssecretaris een nader stuk ingediend.

Bij brief van 18 juli 2007 heeft appellante een nadere memorie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

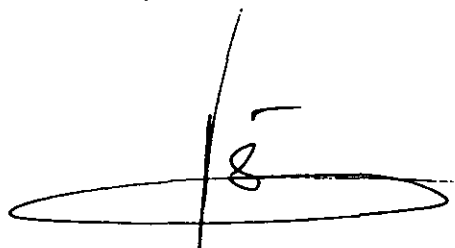
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 juli 2007

309-534.

Verzonden: 26 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Voorzieningenrechter

Reg.nrs.: Awb 07/22587 (verzoek) en Awb 07/22586 (beroep)

Uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening, tevens uitspraak in de hoofdzaak, in het geding tussen:

geboren op
verzoekster,
mede namens haar minderjarig kind,
geboren op _____,
gemachtigde: mr. I. Vreeken, advocaat te Zutphen,

en

de Staatssecretaris van Justitie
verweerder,
gemachtigde: mr. C. Gullen, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 mei 2007 heeft verweerder in een aanmeldcentrum (AC) afwijzend beslist op de aanvraag van verzoekster om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Bij brief van 31 mei 2007 heeft verzoekster tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank en tevens verzocht om een voorlopige voorziening.

Het verzoek is behandeld ter zitting van 15 juni 2007, waar verzoekster en haar gemachtigde alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Motivering

2.1 Indien de voorzieningenrechter na de behandeling ter zitting van een verzoek om een voorlopige voorziening van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, kan hij, ingevolge artikel 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), onmiddellijk uitspraak doen in de bij de rechtbank aanhangige hoofdzaak. Van deze bevoegdheid wordt in dit geval gebruik gemaakt.

Reg.nr.: Awb 07/22587 (verzoek) en Awb 07/22586 (beroep)

2

2.2 De voorzieningenrechter stelt vast dat verzoekster reeds op 5 oktober 2001 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel heeft ingediend, waarop uiteindelijk bij besluit van 3 januari 2006 is beslist door verweerder. Dit besluit had mede betrekking op de dochter van verzoekster. Het daartegen ingestelde beroep is bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Assen, van 30 november 2006 (Awb 06/5371) ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 13 april 2007 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling), zaak nr. 200609356/1, is deze uitspraak bevestigd. Het besluit van 3 januari 2006 staat derhalve in rechte vast.

2.3 De voorzieningenrechter ziet zich allereerst ambtshalve gesteld voor de vraag wat het toetsingkader dient te zijn in deze zaak.

2.4 Verzoekster heeft aan haar aanvraag de vrees voor besnijdenis van haar dochter in Sierra Leone dan wel Guinee ten grondslag gelegd. Daarbij is gesteld dat voor verweerder, gelet op de in de eerdere procedure door verweerder ingebrachte reactie van het Bureau Land en Taal van 9 februari 2004, is komen vast te staan althans in ieder geval aannemelijk is geworden dat verzoekster uit Guinee afkomstig is. In deze reactie is immers vermeld dat verzoekster haar taalachtergrond eenduidig in Guinee heeft. Tevens is gesteld dat het bepaalde in artikel 4:6 van de Awb bij de beoordeling van de onderhavige aanvraag niet mag worden tegengeworpen.

2.5 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat verzoekster met betrekking tot haar afkomst uit Sierra Leone en de daaruit voortvloeiende nationaliteit van haarzelf en haar dochter geen nieuwe feiten of gewijzigde omstandigheden naar voren heeft gebracht. Ten aanzien van de afkomst uit respectievelijk nationaliteit van Guinee, heeft verweerder overwogen dat verzoekster mogelijk herleidbaar is tot Guinee maar niet heeft aangetoond daadwerkelijk uit Guinee afkomstig te zijn. Voorts heeft verweerder aangevoerd dat verzoekster de vrees voor besnijdenis van haar dochter eerder naar voren had kunnen en derhalve moeten brengen, aldus verweerder.

2.6 De voorzieningenrechter overweegt in dit verband dat het in rechte vaststaande standpunt van verweerder blijkens voormelde uitspraak van 30 november 2006 als volgt luidt:

"Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder voorts in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat het niet geloofwaardig is dat eiseres de Sierraleonse nationaliteit bezit. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de verklaringen van eiseres ontreunt haar directe woonomgeving als vaagheden in bovenbedoelde zin kunnen worden aangemerkt. Voorts heeft verweerder zijn twijfel aan de nationaliteit van eiseres doen steunen op het resultaat van een taalanalyse. Uit het daarvan opgemaakte rapport van 14 juli 2003 blijkt dat eiseres eenduidig niet te herleiden is tot de spraak- en cultuurgemeenschap binnen Sierra Leone en dat zij mogelijk herleidbaar is tot Guinee. Op basis van de spraak wordt geconcludeerd dat zij Fula spreekt, maar niet zoals dat gangbaar is in Sierra Leone. Zij gebruikt woorden die niet gangbaar zijn in Sierra Leone. Zij spreekt geen Krio, de voertaal van het land."

Daargelaten het moment van het naar voren brengen van de vrees voor besnijdenis van verzoeksters dochter, moet worden geconstateerd dat slechts in rechte vaststaat dat verzoekster mogelijk herleidbaar is tot Guinee. Dat in de reactie van Bureau Land en Taal

van 9 februari 2004 een meer uitgesproken, niet in het bestreden besluit opgenomen, standpunt is verwoord, kan daar niet aan afdoen. Het beroep op de samenwerkingsverplichting, zoals die is neergelegd in artikel 4, eerste lid, van Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004, de zogenoemde Definitierichtlijn, kan, wat daarvan overigens ook zij in een procedure als de onderhavige, reeds gezien het vorenstaande niet slagen.

2.7 Nu de beoordeling van vrees voor besnijdenis dient plaats te vinden in het licht van de situatie in het land van herkomst volgt hieruit mede gelet op het voorgaande dat het toetsingskader in deze zaak wordt bepaald door artikel 4:6, eerste lid, van de Awb, in verbinding met artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

2.8 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer uitspraak van 5 maart 2002, AB 2002/169) moet de vreemdeling die om bescherming vraagt in beginsel voldoen aan de nationale formele rechtsregels, die ertoe strekken bestuur en rechter in staat te stellen tot een ordelijk, doelmatige afdoening van zaken binnen redelijke termijn. Tot zodanige regels behoren de bovengenoemde artikelen 31, eerste lid, van de Vw 2000 en 4:6, tweede lid, van de Awb, ingevolge welke het aan de vreemdeling is om direct bij zijn aanvraag al datgene aan te voeren, wat hem bekend is of redelijkerwijs bekend kon zijn en tot inwilliging van de aanvraag zou kunnen leiden, alsmede de uit het algemene rechtsbeginsel en de in idem afgeleide regel, volgens hetwelk buiten de aanwending van ingevolge de wet openstaande rechtsmiddelen eenzelfde geschil niet ten tweede male aan de rechter kan worden voorgelegd. In aansluiting hierop verzet artikel 8:1 van de Awb, gelezen in verband met artikel 69 van de Vw 2000, zich ertegen dat door het instellen van beroep tegen het besluit op een herhaalde aanvraag wordt bereikt dat de rechter de zaak wat betreft de aangevoerde feiten, in zoverre die eerder zijn of hadden kunnen en dus behoren te worden voorgedragen, beoordeelt, als ware het beroep gericht tegen het eerdere besluit. Daarbij geldt dat de wet voor de rechtspraak, anders dan voor het bestuur, niet voorziet in discretie, noch anderszins in uitzonderingen op de regel dat de weg naar de rechter slechts eenmaal en wel gedurende een beperkte periode openstaat.

~~Uit het vorenstaande vloeit voort dat de rechter, ter bepaling van de omvang van de door hem~~
te verrichten beoordeling in geval van een nieuw besluit op een herhaalde aanvraag, primair dient te onderzoeken of aan die aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd.

Slechts onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan noodzaak bestaan om deze in het nationale recht neergelegde procedureregels niet tegen te werpen (uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998, in de zaak tegen Nederland, JV 1998/45).

2.9 Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve, gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd.

Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat berust.

Reg.nr.: Awb 07/22587 (verzoek) en Awb 07/22586 (beroep)

4

2.10 Verzoekster heeft naast haar stellingen met betrekking tot haar nationaliteit aan haar herhaalde aanvraag de volgende stukken ten grondslag gelegd:

1. Brief van de Medische Opvang Asielzoekers (MOA) van 9 mei 2007;
2. een intrekkingmemo van verweerder van 30 januari 2006.

Hiermee wil verzoekster onderbouwen dat haar minderjarige dochter heeft te vrezen voor besnijdenis, in welk kader zij tevens een beroep doet op het ambtsbericht inzake Sierra Leone van 28 juni 2006 en het country report van het US Department of State van 6 maart 2007 over de mensenrechtensituatie in Guinee gedurende het jaar 2006.

2.11 Voor zover verzoekster zich heeft beroepen op het risico van schending van artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) in verband met haar vrees voor besnijdenis van haar dochter bij terugkeer naar Sierra Leone dan wel Guinee, is de voorzieningenrechter van oordeel dat geen sprake is van een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid in de zin van artikel 4:6, eerste lid, van de Awb, reeds nu deze stukken op voorhand niet kunnen afdoen aan het besluit van 3 januari 2006. Nu er geen aanleiding is terug te komen op het in de eerste asielpprocedure gegeven oordeel dat de door verzoekster gestelde nationaliteit van haarzelf en van haar dochter ongeloofwaardig zijn, is niet vast te stellen of, en zo ja, ten opzichte van welk land verzoeksters dochter zou hebben te vrezen voor een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De voorzieningenrechter neemt dienaangaande bovendien in aanmerking dat verzoekster blijft volharden in haar Sierra Leone nationaliteit en daarnaast op geen enkele wijze, bijvoorbeeld middels documenten, aannemelijk heeft gemaakt dat zij daadwerkelijk uit Guinee afkomstig is en de Guineese nationaliteit bezit.

Gelet hierop heeft de voorzieningenrechter in hetgeen zijdens verzoekster is aangevoerd geen aanknopingspunten kunnen vinden voor het oordeel dat verweerder het relaas met betrekking tot haar nationaliteit in het licht van de door haar gestelde vrees voor besnijdenis van de dochter van verzoekster opnieuw had dienen te beoordelen. Het bestreden besluit is derhalve niet in strijd met de toepasselijke wettelijke bepalingen dan wel de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.12 Niet is gebleken van bijzondere, individuele, feiten en omstandigheden die in deze zaak nopen tot het oordeel dat het hiervoor vermelde beperkte toetsingskader dient te worden verlaten.

2.13 Gelet op het voorgaande heeft verweerder de herhaalde aanvraag van verzoekster terecht en zonder schending van de zorgvuldigheid in de AC-procedure afgewezen.

2.14 Het beroep zal ongegrond worden verklaard. Gegeven deze beslissing bestaat geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening.

2.15 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Reg.nr.: Awb 07/22587 (verzoek) en Awb 07/22586 (beroep)

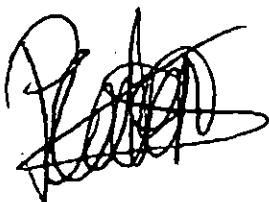
5

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Aldus gegeven door mr. M.J.H. Schuurman en in het openbaar uitgesproken op 22 juni 2007 in tegenwoordigheid van mr. R.M. Teekens als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen de uitspraak in de hoofdzaak kan binnen één week na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Tegen de uitspraak op het verzoek is geen hoger beroep mogelijk.

22 JUNI 2007

Afschrift verzonden op:

Voor fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Arrondissements - Rechtbank
te ZUTPHEN

ADVOKATENKANTOOR VREEKEN

Mr I. Vreeken
advokaat

IJsselkade 27
Zutphen

Postbus 153
7200 AD Zutphen

tel. 0575-543527
fax 0575-543528

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

HOGER BEROEPSCHRIFT

27 juni 2007

GEEFT TE KENNEN:**RAAD VAN STATE**

INGEKOMEN

27 JUN 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

_____ geboren op _____ verblijvende te _____ aan de _____, domicilie
kiezende te Zutphen aan de IJsselkade 27 (postbus 153, 7200 AD), ten kantore van
advokaat Mr I. Vreeken, die, conform het bepaalde in artikel 70, eerste lid
Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om te
dezer zake hoger beroep in te stellen:

1. Bij besluit van 30-5-2007 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (de Minister) de asielaanvraag van appellante afgewezen.
2. Bij uitspraak van 22-6-2007 heeft de rechtbank te 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het tegen dit besluit ingestelde beroep ongegrond verklaard (bijlage).
3. Appellante stelt hierbij hoger beroep in tegen deze uitspraak. Appellante voert de volgende grieven aan tegen de uitspraak van de rechtbank.

Grief 1:

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.7 overwogen dat nu de beoordeling van vrees voor besnijdenis dient plaats te vinden in het licht van de situatie in het land van herkomst hieruit volgt dat het toetsingskader in deze zaak wordt bepaald door artikel 4:6 lid 1 Awb in verbinding met artikel 31 lid 1 Vw en ten onrechte heeft de rechtbank daarbij in r.o. 2.6 overwogen dat daargelaten het moment van het naar voren brengen van de vrees voor besnijdenis van appellante's dochter moet worden geconstateerd dat slechts in rechte vaststaat dat appellante mogelijk herleidbaar is tot Guinee en dat het feit dat in de reactie van Bureau Land en Taal van 9-2-2004 een meer uitgesproken, niet in het bestreden besluit opgenomen, standpunt is verwoord daaraan niet kan afdoen.

Toelichting:

- * In TBV 2003/48 en in Vc C2/3.2.5 is bepaald dat in gevallen als het onderhavige geen toepassing wordt gegeven aan artikel 4:6 Awb. Op deze regelgeving is ter zitting van de rechtbank nadrukkelijk een beroep gedaan.
- * Cruciaal in dezen is dat de Staatssecretaris van Justitie (hierna: SvJ) via het Bureau Land en Taal in het rapport van 9-2-2004 onder punt 4 (dossierstuk 45) heeft gesteld:

ADVOKATENKANTOOR VREEKEN

2

"In casu concludeert de analist dat betrokkene zijn taalachtergrond eenduidig in Guinee heeft."

In het voornemen van 16-2-2004 wordt nadrukkelijk verwezen naar dit rapport c.q. weerwoord, terwijl het voornemen deel uitmaakt van de beschikking van 19-3-2004. Na de vernietiging van die beschikking door de rechtbank/vreemdelingenkamer Zutphen bij uitspraak van 23-12-2004, heeft het Bureau Land en Taal in een reactie van 22-2-2005 genoemd weerwoord als hier herhaald en ingelast beschouwd (dossierstuk 63). In het voornemen van 28-2-2005 wordt naar deze reactie verwezen. Vervolgens is dit voornemen opgenomen in de beschikking van 9-5-2005. Na de intrekking van deze beschikking wordt in het voornemen van 15-11-2005 opnieuw nadrukkelijk verwezen naar genoemd weerwoord van het Bureau Land en Taal van 9-2-2004 en de reactie van 22-2-2005. Dit voornemen lag weer ten grondslag aan de beschikking van 3-1-2006. Aldus heeft de SvJ genoemd standpunt van het Bureau Land en Taal nadrukkelijk onderschreven en deel uit laten maken van het negatieve besluit.

Het tegen die beschikking ingestelde beroep werd bij uitspraak van de rechtbank/vreemdelingenkamer Assen van 30-11-2006 ongegrond verklaard. Nadat ook uw Afdeling bij uitspraak van 13-4-2007 het tegen deze uitspraak ingediende hoger beroep kennelijk ongegrond heeft verklaard, is daarmee de beslissing van de SvJ van 3-1-2006 in rechte vast komen te staan en derhalve ook het hiervoor geciteerde standpunt van het Bureau Land en Taal. Dat dit standpunt niet in de rechtsoverwegingen van de uitspraak van de VK Assen is opgenomen doet hieraan in het geheel niet af. Niet hetgeen de rechtbank heeft overwogen is in rechte komen vast te staan, maar het besluit van de SvJ. De rechtbank heeft dit miskend en heeft de feiten derhalve op een onjuiste wijze vastgesteld.

* Nu het standpunt van de SvJ vast staat en appellante volgens dat standpunt haar taalachtergrond eenduidig in Guinee heeft, hetgeen de reden is waarom haar gestelde Sierra Leone nationaliteit niet aannemelijk wordt geacht, en voorts vaststaat dat in Guinee besnijdenis van kinderen op jonge leeftijd veelvuldig voorkomt, terwijl dat overigens ook het geval is in Sierra Leone en nu appellante haar vrees voor die besnijdenis nadrukkelijk ten grondslag heeft gelegd aan de onderhavige asielaanvraag, diende de SvJ bij de beoordeling van die aanvraag uit te gaan van de Guineese nationaliteit van appellante. Dat appellante zelf vol blijft houden dat zij de Sierra Leone nationaliteit heeft doet daaraan niet af, te meer nu besnijdenis van jonge meisjes ook in dat land veelvuldig voorkomt.

* Ook om deze redenen heeft de rechtbank ten onrechte getoetst aan art. 4:6 lid 1 Awb.

* Appellante voert daarbij nog aan dat de rechtbank ten onrechte niet is ingegaan op het betoog dat de SvJ terzake in strijd met de eisen van stelselmatigheid en consistentie voor bestuurlijke besluitvorming heeft gehandeld, zodat de beschikking in strijd is met het in artikel 3:4 lid 2 Awb vervatte verbod op willekeur en voorts dat de SvJ aldus daardoor in strijd met beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het *fair play beginsel* heeft gehandeld.

Grief 2:

Ten onrechte heeft de rechtbank in r.o. 2.11 overwogen dat geen sprake is van een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid en er geen aanleiding is om terug te komen op het in de eerste asielprocedure gegeven oordeel dat de door appellante gestelde nationaliteit van haar en haar dochter ongeloofwaardig is, zodat niet is vast te stellen of en zo ja ten opzichte van welk land appellante's dochter zou hebben te vrezen voor een door artikel 3 EVRM verboden behandeling, terwijl appellante blijft volharden in haar Sierra Leone nationaliteit en op geen enkele wijze, bijvoorbeeld middels documenten, aannemelijk heeft gemaakt dat zij daadwerkelijk uit Guinee afkomst is en de Guineese nationaliteit heeft.

ADVOKATENKANTOOR VREEKEN

3

Toelichting:

* Onder verwijzing naar de toelichting op de vorige grief, voert appellante aan dat appellante de SvJ houdt aan het in de eerste asielpprocedure ingenomen standpunt met betrekking tot haar afkomst uit Guinee, zodat weldegelijk vaststaat dat haar dochter bij terugkeer of verwijdering naar dat land een reëel risico loopt slachtoffer te worden van besnijdenis hetgeen een in artikel 3 EVRM verboden behandeling betreft.

* Appellante wijst er ook op dat zij zich in de zienswijze, in het beroepschrift en ter zitting heeft beroepen op bewijsnood wat betreft het door middel van documenten kunnen aantonen van haar nationaliteit en identiteit. Ten onrechte is de rechtbank daarop niet ingegaan.

* Nu vaststaat dat zowel in Guinee als in Sierra Leone besnijdenis van jonge meisjes op grote schaal voorkomt, is ook om die reden met zekerheid vast te stellen dat appellante's dochter in beide landen een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van die besnijdenis. De rechtbank heeft dat miskend.

REDENEN WAAROM:

appellante u verzoekt

a. dit hoger beroep gegrond te verklaren,

b. de uitspraak van de rechtbank te 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen van 22-6-2007 te vernietigen,

c. het bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren.

Voor appellante

Mr. I. Vreeken
gemachtigde